

רע"פ 85/17 - נתן הרוש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 85/17

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: נתן הרוש

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 5.12.2016, בעפ"ג 45356-03-16, שניתן על ידי כב' השופטים י' נועם - סג"נ; ר' פרידמן-פלדמן; ו-מ' בר-עם

בשם המבקש: עו"ד מיכאל עירוני

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים י' נועם - סג"נ; ר' פרידמן-פלדמן; ו-מ' בר-עם), בעפ"ג 45356-03-16, מיום 5.12.2016, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של

בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' גורדון), בת"פ 15-03-26487, מיום 13.3.2016.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 10.6.2015, הורשע המבקש, על בסיס הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירות של תקיפה בצוותא, לפי סעיפים 382(א) ו-379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); והכשלת שוטר, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

מכתב האישום המתוקן עולה, כי ביום 5.3.2015, המתלונן, אשר עבד במסעדה בה ישבו המבקש ואחרים, פנה אליהם וביקש מהם לעבור לשבת בשולחן אחר. בתגובה, ולאחר דין ודברים, סטר המבקש בפניו של המתלונן ודחף אותו. בהמשך, היכו המבקש והאחרים את המתלונן בפניו ובכל חלקי גופו, בעטו בו ונשכו אותו בגבו. כתוצאה ממעשים אלו, נגרמו למתלונן חבלות רבות בפניו ובחלקים שונים בגופו. מאוחר יותר, בעת שהיה המבקש עצור בתחנת המשטרה, זרק המבקש בקבוק מים לעבר שוטר, ניסה לצאת מחדר החקירות, ודחף שוטר אחר לעבר הקיר.

3. ביום 13.3.2016, לאחר שנשמעו טיעוני הצדדים בנוגע לעונש, ניתן גזר דינו של בית משפט השלום. בפתח גזר הדין, נתן בית המשפט את דעתו לתסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו של המבקש. מהתסקיר הראשון שהוגש, בחודש נובמבר 2011, עולה כי המבקש הינו רווק, כבן 20, אשר נחשף לאורך חייו לדפוסים עברייניים, וגילה התנהגות אלימה לאורך השנים. עוד עולה מהתסקיר, כי המבקש נטל אחריות על מעשיו והביע רצון לשנות את אורחותיו, אולם ניסה לטשטש צדדים בעייתיים בחייו. בהמלצת שירות המבחן, נדחה הדיון בארבעה חודשים, לצורך מעקב אחר ההליך הטיפולי המוצלח בו החל. בתסקיר משלים, אשר הוגש ביום 3.3.2016, נאמר כי המבקש המשיך להתמיד בהליך הטיפולי, שיתף פעולה "באופן מרשים ביותר", והביע "הבנה והפנמה" ביחס לחשיבותו. לאור זאת, המליץ שירות המבחן על "הפעלת העונש המותנה שירוצה בעבודות שירות", לצד צו מבחן ופיצויים, והימנעות מעונש מאסר לריצוי בפועל.

4. לאחר זאת, נפנה בית המשפט לקביעת מתחם ענישה הולם לכל אחד משני האירועים. בנוגע לאירוע שעניינו תקיפת המתלונן, נתן בית המשפט את דעתו לחומרת העבירה שביצע המבקש; לנסיבות הקשות של ביצועה; ולעוצמת הפגיעה בערך המוגן, הוא שלמות גופו של האדם, כתוצאה ממעשיו של המבקש. נוכח חומרת "האירוע הנדון המגלם ביטוי בוטה, קשה וסתמי של אלימות", ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת, קבע בית המשפט כי "מתחם הענישה ההולם נע בין שישה חודשי מאסר, לריצוי בפועל או בעבודות שירות, ובין 4 חודשי מאסר. זאת, לצד מאסר מותנה ופיצוי למתלונן". לצורך קביעת המתחם בנוגע לאירוע שהתרחש בתחנת המשטרה, התחשב בית המשפט בתכלית האיסור בעבירה שעניינה הכשלת שוטר, אשר "מבקשת לגונן על פעילותם התקינה של אנשי המשטרה, שבצדה אינטרס ציבורי ברור, ולמנוע מעשים שנועדו לשבשה". בשים לב ל"כך שלא נגרם נזק מן המעשים", ולמדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, קבע בית המשפט כי מתחם הענישה "נע בין מאסר על תנאי ובין שלושה חודשי מאסר, לריצוי בפועל או בעבודות שירות".

5. לצורך קביעת העונש ההולם בתוך המתחמים, התחשב בית משפט השלום בנסיבות שאינן קשורות

בביצוע העבירות, ובין היתר: בהודאתו של המבקש, בגילו הצעיר; ובמאמצי השיקום ושיתוף הפעולה שהביע במסגרת ההליך הטיפולי. לצד החומרה, שקל בית המשפט את עברו הפלילי של המבקש, וכן את סמיכות מעשיו לשחרורו מעונש מאסר קודם שריצה, בעיצומו של הליך שיקום ארוך-טווח, ובעת שתלוי ועומד נגדו מאסר מותנה. לאור מכלול הנסיבות, מצא בית המשפט קושי לראות במאמצי השיקום הנוכחיים של המבקש ערובה אמיתית לשינוי בחייו, והשית עליו את העונשים הבאים: 7 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 5.3.2015 ועד ליום 16.3.2015; הופעל עונש מאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד נגדו (ת"פ 18008-08-14) בן 5 חודשים, "בחופף" לעונש המאסר לריצוי בפועל שהושת; 4 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש עבירת תקיפה, בתוך 3 שנים מיום שחרורו; חודש מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש עבירה של הפרעה לשוטר או הכשלתו, בתוך 3 שנים מיום שחרורו.

6. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים על גזר דינו של בית משפט השלום, המופנה כנגד חומרת העונש שהושת עליו. במסגרת הערעור, טען המבקש, בין היתר, כי שגה בית משפט השלום בקבעו מתחם ענישה במנותק מטווח הענישה המוסכם בהסדר הטיעון, לפיו התחייבה המאשימה לטעון לעונש שלא יעלה על 8 חודשי מאסר הכוללים הפעלת עונש מאסר מותנה. ביום 5.12.2016, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור, בקבעו כי "הסדר הטיעון אינו מייתר את קביעתו של מתחם הענישה בהתאם לעקרונות תיקון 113", וכי "בית משפט קמא הביא בחשבון בגזר דינו את מכלול שיקולי הענישה לפני ולפנים, לקולה ולחומרה, ללא שנעלם מעיניו הליך שיקומו יוצא הדופן של המערער [המבקש]". יחד עם זאת, נקבע כי "שיקומו של המערער [המבקש] אינו עומד בדד", והעונש שהושת עליו "מהווה את האיזון הראוי בין מעשיו וחומרתם, לרבות עיתוי ביצועם [...] לבין הליך שיקומו המוצלח שראוי לעודדו ולברך עליו".

הבקשה לרשות ערעור

7. ביום 3.1.2017, הוגשה בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, היא הבקשה שלפניי. בבקשה לרשות ערעור, טען המבקש כי "פסק דינו של בית המשפט קמא חרג באופן משמעותי ביותר מהעונש הראוי להטלה על המבקש", ומבטא התעלמות "מההליך השיקומי של עלייה על דרך המלך שעבר". בהמשך לכך, עמד המבקש על חשיבותו של אינטרס השיקום באופן כללי, ובהתייחס לעניינו הפרטני, וציין כי "שליחתו לבית האסורים לא יאה בה כי אם השלכתו אל עולם העבריינות ממנו נחלץ". בהקשר זה, הצביע המבקש על הצעד החרגי בו נקטו נציגי הרשות לשיקום האסיר, כאשר "התייצבו בפני ביהמ"ש המחוזי [...] לאחר שקיבלו אישור לכך מהמפקח הארצי", והסבירו לבית המשפט "עד כמה משמעותי ההליך השיקומי" אותו עובר המבקש.

דין והכרעה

8. דין הבקשה להידחות. זאת, משהבקשה אינה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית או סוגיה ציבורית רחבה, והיא עוסקת בעניינו הפרטני של המבקש גרידא. כמו כן, לא השתכנעתי כי מתעורר במסגרת הבקשה חשש כלשהו מפני עיוות דין או אי-צדק ממשי שנגרם למבקש בהליך המשפטי (רע"פ 10157/16 משעלי נ' מדינת ישראל (3.1.2017); רע"פ 9632/16 מקוריה נ' מדינת ישראל (15.12.2016); רע"פ 9035/16 דאוד נ' מדינת ישראל (24.11.2016)). אף אינני סבור, כי העונש שהושת על המבקש חורג, באופן כלשהו, ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים (רע"פ 8987/16).

אבו חסין נ' מדינת ישראל (21.11.2016); רע"פ 8280/16 אליהו נ' מדינת ישראל (8.11.2016); רע"פ 7296/16 פלוני נ' מדינת ישראל (21.9.2016).

עוד ראוי להזכיר, נוכח התרשמותי כי הבקשה דנן מהווה חזרה על הטענות שנטענו בפני בית המשפט המחוזי, כי בקשה לרשות ערעור אינה אמורה לשמש "מקצה שיפורים" לתוצאת הערעור, ועל כך עמדתי פעמים רבות (רע"פ 9669/16 שחם נ' מדינת ישראל (13.12.2016); רע"פ 3555/16 סברי נ' מדינת ישראל (4.5.2016); רע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל (8.6.2015)). אף לגופו של עניין, סבורני כי צדק בית המשפט המחוזי שעה שנמנע מהתערבות בעונשו של המבקש. זאת, מששוכנעתי כי עסקינן בעונש ראוי ומידתי, אשר מאזן נכונה בין כל השיקולים הצריכים לעניין, ובהם אינטרס שיקומו של המבקש.

9. לאור האמור, בקשת רשות הערעור נדחית בזאת. המבקש יתייצב לריצוי עונשו בימ"ר "ניצן" ביום 25.1.2017 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, ו' בטבת התשע"ז (4.1.2017).

ש ו פ ט